

Arrest

nr. 98 217 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. MULLENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad, de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Na reeds bij verschillende voetbalclubs te hebben gespeeld, zou u in 2007 professioneel voetballer zijn geworden. U zou zich in 2009 bij de voetbalploeg van de luchtmacht hebben aangesloten. In december van datzelfde jaar zou u voor het eerst een telefoontje hebben gekregen. De persoon aan de andere kant van de lijn zou zich hebben voorgesteld als supporter van de voetbalploeg van de luchtmacht en een gesprek met u hebben aangeknoopt. In januari 2010 zou dezelfde persoon u opnieuw hebben opgebeld met dezelfde woorden, maar ook hebben vermeld dat een paar mensen het niet verdienen om in de club te zitten. U zou het gesprek hebben beëindigd en van nummer zijn veranderd. In februari 2010 zou deze persoon u opnieuw hebben gebeld en u hebben gezegd dat hij u een cadeau wou meegeven voor de club. U zou hebben gezegd dat u erover zou nadenken. Een week

nadien zou u nogmaals door deze persoon zijn gebeld en zou deze u hebben gevraagd wat u zou doen met het cadeau. Hij zou hebben uitgelegd dat u een zak moest binnensmokkelen in de club en u zou bedenktijd hebben gevraagd. U zou opnieuw van nummer zijn veranderd en het nieuwe nummer enkel nog aan uw familie hebben gegeven. In juni 2010 zou u desondanks opnieuw zijn opgebeld door deze persoon, die u opnieuw zou hebben gevraagd of u al had nagedacht over het pakje. U zou hem hebben afgewimpeld en in juli 2010 hebben besloten om een overstap te maken naar de voetbalploeg van het Iraakse leger in de hoop verlost te zijn van de telefoontjes. In december 2010 zou u echter opnieuw zijn opgebeld door dezelfde persoon, die u opnieuw zou hebben gevraagd naar wat u zou doen met het cadeau. U zou hebben gezegd dat u niks meer met de ploeg van de luchtmacht te maken had, maar uw belager zou zijn blijven aandringen dat u het pakje zou meenemen naar die club en u hebben gezegd dat u geen keuze had. In februari 2011 zou u de voetbalploeg van het Iraakse leger hebben verlaten en overgestapt zijn naar de ploeg van de olie, waar u meer zou verdienen. In juni 2011 werd u opnieuw opgebeld i.v.m. het pakje, dit keer door een andere persoon. U zou hebben gevraagd wie u belde, maar geen antwoord hebben gekregen. Sindsdien zou u zeer voorzichtig zijn geweest, minder gaan trainen zijn en alternatieve routes hebben genomen. Op 24 of 25 augustus 2011 zou u zijn gevolgd door een wagen nadat u een vriend had bezocht in de wijk Seyoune. U zou die dag niet naar huis hebben durven terugkeren en naar uw broer zijn geweest, waar u sindsdien zou hebben ondergedoken. Sinds die dag zou er ook zijn gebeld naar het vaste nummer van uw ouderlijk huis door mensen die zich voorstelden als uw collega's. Op 19 september 2011 zou uw vader een dreigbrief hebben gevonden aan jullie huis die naar u was gericht. U zou diezelfde dag klacht hebben ingediend bij de politie en na die dag zou u uw vertrek uit Irak hebben voorbereid. U vermoedt dat de reden waarom net u werd bedreigd te maken heeft met het feit dat uw vader een hoge functie had onder het regime van Saddam Hussein of met het feit dat u afkomstig was uit de wijk Seyoune, een plaats in Bagdad waar veel welvarende families wonen. U zou op 10 oktober 2011 vanuit Bagdad zijn vertrokken en op 8 november 2011 in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op de dag na uw aankomst. Uw ouders zouden nog steeds maandelijks worden opgebeld door mensen die vragen waar u bent.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 8 november 2010, uw nationaliteitsbewijs, uw lidkaart van de Iraakse voetbalbond, uw lidkaart van de Oil Sport Club, uw lidkaart van Sporting Electricity Club, uw lidkaart van Al-Hussain Sport Club, uw woonattest, uw CV, een aanbevelingsbrief, een klacht ingediend op 19 september 2011 en foto's als bewijs van uw voetbalcarrière. Verder legt u ook een kopie neer van uw woonkaart, van uw vaders badge onder het regime van Saddam Hussein, zijn wapenvergunning, zijn lidkaart van 'de vrienden van Saddam' en zijn attest van de pensioenkas."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen.

2.2. Volgens artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers enkel bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een dergelijke aangevochten akte. Overigens dient nog te worden gewezen op artikel 39/70 van dezelfde wet, dat bepaalt dat, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Wat al geschorst is kan geen tweede keer worden geschorst. Het beroep is in zoverre niet ontvankelijk.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de

voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

3.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.1.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw verklaringen bevatten immers danig veel vaagheden en onwaarschijnlijkheden waardoor u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u een oprechte, gegronde vrees koestert voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Zo dient vooreerst te worden bemerkt dat het erg bevreemdend is dat uw belager u pas anderhalf jaar nadat hij u voor het eerst had gebeld, zou opzoeken en dit terwijl u al van in het begin duidelijk had gemaakt geen interesse te hebben om met hem samen te werken (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Aangezien deze persoon telkens uw gsm-nummer kon achterhalen, ondanks het feit dat u enkele keren van SIM-kaart veranderde, kan immers worden verondersteld dat hij ook wist waar u woonde. Dat u in al die tijd nooit problemen zou hebben gehad en zich steeds vrij verplaatste, is erg opmerkelijk (gehoorverslag CGVS, p. 11, 13-14 en 21). Ook het feit dat u nog anderhalve maand bij uw broer had kunnen onderduiken voor uw vertrek uit Irak zonder dat uw belagers u daar zouden hebben gevonden is, gezien het feit dat uw belagers steeds snel over uw gegevens bleken te beschikken, erg bevreemdend (gehoorverslag CGVS, p. 23).

Bovendien hebt u niet aannemelijk gemaakt waarom net u werd gevisieerd door uw belagers voor deze opdracht. U haalt hier zelf twee mogelijke oorzaken voor aan.

Ten eerste meent u dat een mogelijk motief het feit is dat uw vader een hoge rang onder Saddam bekleedde (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 17). Dat dit daadwerkelijk de oorzaak zou zijn van uw problemen wordt al deels onderuit gehaald door het feit dat uw vader al voor de val (1995-1996) op pensioen was gegaan en, op een interfamiliaal incident in 2005 na, geen problemen meer heeft gehad omwille van zijn voormalige functie en dit hoewel hij steeds in Irak is gebleven (gehoorverslag

CGVS, p. 6-8 en 18). Ook het feit dat uw vader nooit rechtstreeks door uw belager werd lastiggevallen, haalt dit motief verder onderuit (gehoorverslag CGVS, p. 22). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, beweert u zelf ook niet te weten of dit daadwerkelijk het motief van de belager(s) was (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 22). Wanneer u dan wordt gevraagd wat de link kan zijn tussen het voormalige werk van uw vader en het feit dat uw belagers u kozen als tussenpersoon om de club schade toe te brengen, meent u dat zij mogelijks veronderstelden dat uw familie – gezien het verleden van uw vader bij de Baath-partij – hen zou helpen uit onvrede met de huidige regering (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dit valt dan weer niet te rijmen met het feit dat u reeds bij de eerste telefoontjes uw desinteresse in hun voorstel had duidelijk gemaakt, maar dat u desondanks anderhalf jaar lang door deze mensen werd lastiggevallen.

Een ander mogelijke reden die u aanhaalt voor het feit dat u werd gekozen voor de opdracht, is het feit dat u uit de wijk Seyoune afkomstig bent en dat deze buurt bekend staat om de rijke families die er wonen, terwijl de andere spelers van uw club uit minder welgestelde wijken afkomstig waren (gehoorverslag CGVS, p. 18). Wanneer u echter wordt gevraagd of uw belager u dan ooit geld had gevraagd, antwoordt u negatief (gehoorverslag CGVS, p. 18). U legt echter de link met het feit dat u steeds alleen vanuit Seyoune moest vertrekken naar de club, terwijl de andere spelers zich steeds samen konden verplaatsen, waardoor u een geschikter doelwit zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 24). Het feit dat u zich echter steeds alleen verplaatste en dat uw belager zou hebben geweten waar u woonde, maakt het nog onwaarschijnlijker dat hij u gedurende anderhalf jaar steeds zou hebben gebeld en nooit hebben opgezocht/opgewacht.

Bovendien dient aan bovenstaande argumentatie te worden toegevoegd dat u zelf meermaals verklaart dat dit enkel hypotheses zijn. U beweert immers zelf nog steeds helemaal niet te weten waarom u werd bedreigd en verklaart in dit verband dat u zich niet onderscheidde van andere spelers van uw club (gehoorverslag CGVS, p. 7, 17-18 en 22).

Er kan uit bovenstaande worden geconcludeerd dat u helemaal niet aannemelijk maakte waarom u zou zijn geïsoleerd door uw belagers voor het uitvoeren van de opdracht. Hierdoor is het ook hoogst onwaarschijnlijk dat u tot op de dag van vandaag (gehoorverslag CGVS, p. 19 en 22) door hen zou worden gezocht.

Ten slotte dient te worden bemerkt dat, gezien het feit dat u niet duidelijk maakte waarom net u voor deze opdracht werd geïsoleerd, u er ook niet in geslaagd bent een antwoord te bieden op de vraag waarom – als uw belager(s) effectief iemand wilden uitschakelen van de club – zij dit na een tijdje niet op een andere manier zouden hebben geprobeerd. Zo zou het aannemelijker geweest zijn indien zij dit via een andere speler hadden geprobeerd of het doelwit zelf rechtstreeks hadden aangevallen. Geen van beide scenario's zouden zich echter naar uw weten hebben afgespeeld (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18) en ook u blijkt er geen idee van te hebben waarom zij nu nog steeds, ook na uw vertrek, op u zouden wachten voor het uitvoeren van deze opdracht (gehoorverslag CGVS, p. 19).

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen, aangezien zij geen elementen betreffen die in bovenstaande beslissing werden betwist. Wat betreft het politieverslag dat u voorlegt, dient te worden bemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen in uw geval, zoals hierboven werd weergegeven, niet het geval blijkt te zijn. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat dergelijke documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Irak tegen betaling.“

3.1.6.1. Verzoeker stelt in eerste instantie dat duidelijk geen individueel en verregaand onderzoek werd gevoerd en dus het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, en een standaardbeslissing werd genomen.

3.1.6.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden volgehouden, noch toont verzoeker op enige concrete wijze

aan dat de interviewer bij het commissariaat-generaal vooringenomen zou zijn en verzoeker niet zou hebben toegelaten zijn uitleg meer te staven.

3.1.6.3. Voorts blijkt dat de in de bestreden beslissing weergegeven motieven pertinent zijn, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas –van een standaardmotivering is geen sprake- en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, zodat het aan verzoeker toekomt om ze met concrete argumenten te weerleggen. Het gegeven dat verzoeker van oordeel is dat hij wel degelijk voldoende vluchtredenen aan het licht heeft gebracht, volstaat daartoe niet.

3.1.6.4. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing foutief, oppervlakkig en lichtzinnig werd gemotiveerd terwijl hij nochtans een duidelijke bedreiging heeft aannemelijk gemaakt, dat zijn verklaringen uit hun context werden getrokken en verkeerdelijk werden geïnterpreteerd en dat verzoeker inderdaad zich moet beperken tot hypothesen aangezien hij zelf niet weet waarom hij werd belaagd.

3.1.6.5. Verzoekers vergoelijking overtuigt niet. Het komt hem toe om geloofwaardige verklaringen af te leggen, die plausibel moeten zijn en ontdaan van alle vaagheden, teneinde zijn vraag om internationale bescherming te rechtvaardigen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke. Samen met de verwerende partij moet immers worden vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat zijn vermeende belager hem pas anderhalf jaar nadat hij verzoeker voor het eerst had gebeld, zou opzoeken, terwijl hij al van in het begin duidelijk had gemaakt geen interesse te hebben om met hem samen te werken, dat, nu hij verzoekers gsm-nummer toch steeds bleek te kunnen achterhalen ondanks het feit dat verzoeker meermaals van nummer veranderde, kan verondersteld worden dat hij ook wist waar verzoeker woonde zodat het niet aannemelijk is dat hij in al die tijd nooit problemen zou hebben gehad en zich steeds vrij kon verplaatsen. Verder is het in die optiek evenmin aannemelijk dat het feit dat verzoeker nog anderhalve maand bij zijn broer kon onderduiken voor zijn vertrek uit Irak en maakte verzoeker met zijn hypothesen geenszins aannemelijk waarom net hij geïnterpreteerd werd. Ten slotte heeft verzoeker niet aannemelijk kunnen maken waarom zijn belagers, indien zij effectief iemand wilden uitschakelen van de club –dit na een tijdje niet op een andere manier zouden hebben geprobeerd en waarom zij nu nog steeds, ook na verzoekers vertrek, op hem zouden wachten voor het uitvoeren van deze opdracht.

3.1.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker, die zich verder niet verzet tegen de pertinente beoordeling van de door hem bijgebrachte documenten, zodat de motieven desbetreffend onverminderd overeind blijven, er niet in is geslaagd de motieven van de bestreden beslissing aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een ander daglicht te stellen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind, en de Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft aannemelijk kunnen maken. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1 In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van het EVRM. Een derde middel strekt ertoe aan te tonen dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van de subsidiaire bescherming.

3.2.2. Gezien de verknochtheid van beide middelen, worden ze samen beoordeeld.

3.2.3.1. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met het risico dat verzoeker dreigt te ondergaan op onmenselijke en vernederende behandelingen en zelfs folteringen, en leidt daaruit een schending af van artikel 3 van het EVRM in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2.3.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker doet dan wel gelden dat hiernaar geen onderzoek werd gedaan, maar kan hierin niet worden bijgetreden. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekers asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden, zodat hij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft

besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en meer precies omtrent het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

3.2.4.1. Voorts heeft de verwerende partij gemotiveerd aangaande het al dan niet voorhanden zijn van een situatie van willekeurig geweld zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze motivering luidt als volgt :

“Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad” dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq” van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad” dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.”

3.2.4.2. In eerste instantie valt niet in te zien hoe verzoeker, die ontegensprekelijk afkomstig is uit Irak/Bagdad, nuttig kan verwijzen naar de slechte reputatie van de Afghaanse overheden op het vlak van mensenrechten teneinde deze motivering in een ander daglicht te stellen.

3.2.4.3. Voorts geeft verzoeker te kennen van oordeel te zijn dat zich in Irak, in weerwil van de wat verwerende partij daarover stelt, wel degelijk een situatie voordoet van willekeurig geweld en dat, terwijl de verwerende partij zou stellen dat de actuele toestand in Bagdad “rustig” zou zijn, uit de internationale pers duidelijk blijkt dat er sprake is van zelfmoordaanslagen, geweld, asymmetrische aanvallen, aanslagen en brenbommen.

3.2.4.4. In de bestreden beslissing werd omstandig en op genuanceerde wijze gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij, die zich heeft gestoeld op het CEDOCA-document “*Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad*”, van 16 juli 2012, van oordeel is dat zich in Bagdad voor burgers geen reëel risico voordoet op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker weerlegt noch de informatie die werd opgenomen in de voormelde SRB, noch de terechte conclusies die de verwerende partij daaruit heeft getrokken met concrete en objectieve argumenten. Een loutere verwijzing naar niet nader gespecificeerde persberichten is niet van aard om de voormelde informatie in een ander daglicht te stellen, laat staan dat verzoeker met zijn beweringen bij machte zou zijn om de beoordeling ervan door de verwerende partij te ontwrichten. De desbetreffende motieven worden dan ook, bij gebrek aan andersluidende informatie, door de Raad bijgetreden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. Het tweede en het derde middel zijn niet gegrond.

3.3. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS